

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski (przewodniczący)

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

SSN Dariusz Pawłyszczke (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 lutego 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej A.G. i J.G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 października 2021 r., I ACa 385/21,
wydanego w sprawie z powództwa A.G. i J.G.

przeciwko Bankowi S.A. w G.

o zapłatę, ewentualnie o ustalenie. ewentualnie o zapłatę,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w pkt. I.1 i zmienia wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 3 lutego 2021 r., I C 1282/17, w pkt III w ten sposób, że zasądza od Banku S.A. w G. łącznie na rzecz A.G. i J.G. 4223,83 (cztery tysiące dwieście dwadzieścia trzy 83/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 czerwca 2017 r. i oddala powództwo co do żądania zapłaty 36 668,47 zł z odsetkami;**
- 2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części;**
- 3. zasądza solidarnie od A.G. i J.G. na rzecz Banku S.A. w G. 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego.**

Agnieszka Góra-Błaszczkowska Krzysztof Wesołowski Dariusz Pawłyszczke

UZASADNIENIE

Powodowi kredytobiorcy wnieśli o zasądzenie od pozwanego banku 76 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 czerwca 2017 r. tytułem zwrotu części swoich spłat w wykonaniu nieważnej umowy kredytu indeksowanego. Na wypadek oddalenia powództwa wnieśli o ustalenie nieważności umowy kredytu, a na wypadek oddalenia także tego żądania wnieśli o zasądzenie 43 055,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 czerwca 2017 r. tytułem zwrotu części swoich spłat, stanowiącej świadczenie nienależne ze względu na niedozwolony charakter postanowień umowy kredytu o indeksacji.

Wyrokiem z 3 lutego 2021 r., I C 1282/17, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo o zapłatę 76 000 zł z odsetkami i powództwo o ustalenie oraz zasądził od banku na rzecz kredytobiorców 40 892,30 zł z odsetkami od 3 czerwca 2017 r. i oddalił powództwo ewentualne w pozostałym zakresie.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Gdańsku, uwzględniając częściowo apelację banku, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądzoną sumę 40 892,30 zł obniżył do sumy 4223,83 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, oraz oddalił apelacje: banku w pozostałej części, a kredytobiorców w całości.

Sąd ten ustalił, że 20 maja 2008 r. powodowi małżonkowie zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego banku umowę kredytu w wysokości 174 199,90 zł, indeksowanego do franka szwajcarskiego (CHF). Wyłacony kredyt miał zostać przeliczony na CHF kursem kupna CHF ogłaszającym przez bank, obowiązującym w dniu wypłaty. Tak obliczona suma kredytu wyrażona w CHF miała zostać podzielona na raty kapitałowo-odsetkowe wyrażone w CHF. Raty miały być spłacane w złotych i przeliczane na CHF kursem sprzedaży CHF banku z dnia spłaty. Umowa normowała sposób ustalania kursów CHF przez bank. Kursem kupna miał

być kurs średni NBP pomniejszony o ustalaną przez bank marżę kupna, a kursem sprzedaży kurs średni NBP powiększony o marżę sprzedaży.

Po potrąceniu prowizji bank 30 maja 2008 r. wypłacił kredytobiorcom tytułem kredytu 169 999,99 zł i przeliczył tę sumę na 83 288,42 CHF. Do 13 czerwca 2017 r. kredytobiorcy zapłacili tytułem spłat 114 681,49 zł oraz 34 887,69 CHF i pismem z 19 lipca 2017 r., powołując się na nieważność umowy kredytu, zażądali zwrotu tych sum. Gdyby nie stosowano indeksacji, należne bankowi raty za okres do lipca 2017 r. byłyby niższe o 40 892,30 zł.

Sąd drugiej instancji uznał, że na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. kredytobiorców nie wiąże postanowienia umowy kredytu przewidujące korektę kursu średniego NBP o marżę banku przy przeliczaniu wypłaty kredytu i jego spłat na CHF. Przy pominięciu tych postanowień umowa jest ważna i wiąże strony w pozostałym zakresie. Na skutek stosowania marży uległa zwiększeniu wyrażona w CHF suma wypłaconego kredytu, a spłaty rat wyrażonych w CHF wymagały większych wpłat w złotych. W sumie bank w okresie do 31 lipca 2017 r. uzyskał dodatkowo 4 223,83 zł i tylko w tej części spłaty kredytobiorców Sąd uznał za świadczenie nienależne.

Dokonując powyższej oceny prawnej Sąd odwoławczy powołał się na wyrok TSUE z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, wydany na tle art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, zgodnie z którym sąd krajowy usuwa jedynie nieuczciwy element warunku umowy, o ile element ten stanowi odrębne zobowiązanie umowne, które może być przedmiotem indywidualnej kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru. Jednak dyrektywa stoi na przeszkodzie ograniczeniu się do usunięcia nieuczciwego warunku umowy, jeżeli sprowadzałoby się to do zmiany treści tego warunku przez zmianę jego istoty.

Powodowi kredytobiorcy skargą kasacyjną zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego w pkt II, tj. w części oddalającej ich apelację co do oddalenia powództwa głównego, czyli żądania zapłaty 76 000 zł z odsetkami, oraz co do oddalenia powództwa ewentualnego o ustalenie nieważności umowy. Na wypadek nieuwzględnienia skargi w zakresie pkt II zaskarżonego wyroku zaskarżyli go w pkt I.1, tj. w części uwzględniającej apelację banku i w jej wyniku oddalającej

powództwo ewentualne ponad sumę 4223,83 zł z odsetkami - do sumy 40 892,30 zł. Ponadto kredytobiorcy podnieśli w skardze, że dochodzona wierzytelność wchodzi w skład majątku wspólnego małżeńskiego i przysługuje im łącznie, a nie solidarnie. Skarżący zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 58 w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 69 pr.bank. przez uznanie umowy kredytu za ważną mimo niedookreślenia wzajemnych świadczeń stron umowy, a nadto przyjęcie, że przerzucanie ryzyka walutowego na kredytobiorcę nie jest sprzeczne z naturą stosunku prawnego i z zasadami współżycia społecznego;

2) art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - *Prawo bankowe* oraz niektórych innych ustaw przez przyjęcie sanującego skutku ww. ustawy dla klauzuli indeksacyjnej zawartej w umowie stron;

3) art. 358¹ '§ 2 k.c. przez przyjęcie, że waloryzacja kursem CHF przewidziana w umowie stron jest zgodna z waloryzacją kodeksową, chociaż waloryzacja umowna służyła jedynie zabezpieczeniu interesów banku i zapewnieniu mu dodatkowego zysku, a bank nie ponosi żadnego ryzyka kursowego przy nieograniczonym ryzyku kursowym,

4) art. 353¹ w zw. z art. 358¹ i 58 § 1 i 3 k.c. przez przyjęcie możliwości stosowania dwóch różnych mierników wartości do waloryzacji zobowiązania pieniężnego oraz możliwość dowolnego wyznaczania mierników wartości bank;

5) art. 385¹ § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, iż postanowienia spornej umowy kredytu zawierające klauzulę indeksacyjną nie stanowią głównych świadczeń stron sformułowanych w sposób niejednoznaczny,

6) art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z § 17 umowy kredytu przez przyjęcie, iż abuzywne są tylko postanowienia umowy o marży banku, chociaż abuzywny jest cały § 17 umowy regulujący sposób przeliczania wypłaconego kredytu i jego spłat na CHF;

7) art. 385¹ § 1 i 2 k.c. przez przyjęcie, że § 1 ust. 1 zdanie ostatnie umowy kredytu, jej § 7 ust. 2 zdanie trzecie oraz § 10 ust. 8, regulujące mechanizm indeksacji nie mają abuzywnego charakteru;

8) art. 405 w zw. z art. 410 § 2 k.c. przez przyjęcie, że bank nie jest obowiązany jest do zwrotu nienależnie pobranych przez niego świadczeń;

9) art. 367 § 1 k.c. w zw. z art. 369 k.c. przez przyjęcie istnienia po stronie kredytobiorców solidarności wierzycieli, chociaż między nimi istnieje ustrój majątkowej wspólności ustawowej i zasądzenie zwrotu świadczeń powinno nastąpić łącznie do majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Liczne zarzuty kasacyjne sprowadzają się do trzech tez rzeczywiście istotnych w sprawie:

I. Nie jest dopuszczalna umowa kredytu obciążająca wyłącznie kredytobiorcę ryzykiem zmian kursu waluty indeksacji. Umowa taka jest bezwzględnie nieważna na podstawie art. 353¹ k.c. jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (zarzut nr 1) i nie jest objęta hipotezą art. 358¹ § 2 k.c., dopuszczającego tzw. waloryzację umowną (zarzut 3). A jeśli kredytobiorca jest konsumentem, umowa jest dodatkowo nieważna ze względu na niedozwolony charakter postanowień umowy o indeksacji (zarzut 7), bez których umowa nie może obowiązywać.

II. Nawet jeżeli co do zasady ważna i dozwolona jest indeksacja obciążająca tylko kredytobiorcę ryzykiem walutowym, to niedopuszczalne było wyodrębnienie z postanowień umowy, regulujących indeksację, prawa banku do korygowania kursu średniego NBP o marżę banku (zarzut 6). Zatem nieważność lub abuzywność postanowień o marży pociąga za sobą nieważność lub abuzywność całego mechanizmu indeksacji.

III. Dochodzona wierzytelność wchodzi w skład majątku wspólnego kredytobiorców i zgodnie z żądaniem pozwu przysługuje im łącznie, a nie solidarnie (zarzut 9).

Pozostałe zarzuty kasacyjne skierowane są przeciwko tezom, które nie są podstawą rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Sąd ten ani nie wyraził tych tez wprost, ani nie oparł na nich rozstrzygnięcia w sposób dorozumiany (tzn. nie były one ukrytymi założeniami rozumowania Sądu). Sąd odwoławczy uznał indeksację za

legalną i dozwoloną od chwili zawarcia umowy i nie wyraził tezy, że stała się ona zgodna z prawem dopiero na skutek wejścia w życie ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - *Prawo bankowe* oraz niektórych innych ustaw (zarzut 2). Sąd ten nie oparł rozstrzygnięcia na założeniu o dopuszczalności stosowania różnych kursów do przeliczania na CHF wypłaconego kredytu i jego spłat (zarzut 4). Uznając marże za niewiążące, Sąd Apelacyjny sprawił, że w umowie nie występują różne kursy, a jedynie kurs średni NBP. W zaskarżonym wyroku nie została także zawarta teza, iż postanowienia umowy o indeksacji nie określają świadczeń głównych stron (zarzut 5). Ponadto zarzut ten jest nieistotny. Sąd drugiej instancji ocenił dopuszczalność indeksacji na podstawie art. 385¹ § 1 zdanie 1 k.c. i skoro to uczynił, to dla strony żądającej dokonania tej oceny już nie jest istotne, czy Sąd uznał te postanowienia za nieokreślające świadczeń głównych, czy też dokonał oceny na podstawie art. 385¹ § 1 zdanie 2 k.c.

Na podstawie art. 405 i 410 k.c. stronie nieważnej umowy przysługuje prawo żądania zwrotu świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy. Przepisy te nie określają przesłanek do kwalifikacji umowy jako ważnej lub nieważnej. Sąd odwoławczy zgodnie z żądaniem skarżących uznał ich prawo do zwrotu świadczenia w części wynikającej z częściowej nieważności umowy, a tym samym nie mógł naruszyć tych przepisów. Zagadnienie zakresu nieważności umowy kredytu jest przedmiotem zarzutów nr 1, 3, 6 i 7, czyli wskazanych wyżej zagadnień I i II.

Przystępując do oceny wskazanych wyżej trzech tez wyrażonych w zarzutach nr 1, 3, 6, 7 i 9 Sąd Najwyższy zważył, iż:

I. Istotą kredytu indeksowanego lub denominowanego jest obciążenie wyłącznie kredytobiorcy ryzykiem zmian kursowych, tzn. kosztami wzrostu kursu waluty obcej po zawarciu umowy kredytu oraz korzyściami ze zmniejszenia się tego kursu. Skoro art. 69 pr.bank. przewiduje możliwość zawarcia umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego, to indeksacja nie może być sprzeczna z zasadami współżycia społecznego lub niedozwolona. Ograniczenia swobody umów co do indeksacji określa art. 69 ust. 3 oraz art. 75b pr.bank. i nie ma wśród nich obowiązku przejęcia przez bank części ryzyka kursowego. Poza zakresem niniejszej sprawy pozostaje zagadnienie, czy nadzwyczajna zmiana kursu może być podstawą stosowania

art. 357¹ lub 358¹ § 3 k.c. Wprawdzie art. 69 pr.bank. wszedł w życie po zawarciu umowy stron, lecz brak jest podstaw do tezy, że wcześniej umowa kredytu indeksowanego. w tym umowa z konsumentem, nie mieściła się w granicach swobody umów. Ustawa z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - *Prawo bankowe* oraz niektórych innych ustaw ograniczyła zakres swobody kontraktowej przy zawieraniu umów kredytu indeksowanego lub denominowanego, a nie rozszerzyła tę swobodę.

II. Art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG zobowiązuje Państwa Członkowskie UE do takiego ukształtowania ustawodawstwa, aby po uznaniu za niewiążące postanowień nieuczciwych umowy w pozostałej części nadal obowiązywały, lecz pod warunkiem, że jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków. Polski ustawodawca, implementując dyrektywę 93/13, pominął możliwość uznania umowy za nieobowiązującą w całości. Art. 385¹ § 2 k.c. jako jedyny skutek uznania postanowienia umowy za niedozwolony ustanawia dalsze obowiązywanie umowy, bez abuzywnych postanowień. Nie oznacza to bynajmniej wadliwej implementacji dyrektywy. Jej art. 6 ust. 1 wymaga dalszego obowiązywania umowy, a uznanie jej za niewiążącą w całości powinno nastąpić tylko, jeśli bez nieuczciwego warunku obowiązywanie umowy byłoby niemożliwe w świetle prawa krajowego (wyroki TSUE z 3 października 2019 r., C-260/18, teza 39 i 40, oraz z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20). Dyrektywa nie daje żadnych podstaw do formułowania kryteriów możliwości lub niemożliwości dalszego obowiązywania umowy „po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków”. Dlatego w powołanym wyżej wyroku z 3 października 2019 r. TSUE zasadnie zauważył, że tylko prawo krajowe może wykluczyć obowiązywanie umowy pozbawionej nieuczciwych warunków. Zatem ważność umowy, po pominięciu warunków abuzywnych, należy oceniać w świetle prawa polskiego. Ustawodawca uznał za zbędne regulowanie w art. 385¹ k.c. nieważności umowy w całości. Artykuł 385¹ § 2 k.c., tak jak nakazuje dyrektywa 93/13, przyznaje prymat obowiązywaniu umowy po stwierdzeniu nieważności niektórych jej postanowień, a uznanie umowy za nieważną w całości jest wyjątkiem zachodzącym, gdy inne przepisy polskiego prawa wykluczają obowiązywanie umowy bez nieuczciwego postanowienia. Dotyczy to w szczególności nieuczciwości *essentialia negotii*. To prawo krajowe określa minimalną treść umowy. Np. w jednych państwach wynagrodzenie w niektórych

rodzajach umów musi zostać określone, aby umowa została zawarta, a w innych państwach w braku ustalenia wynagrodzenia w umowie przy niektórych umowach stosuje się wynagrodzenie „zwykłe” (np. art. 628 § 1 k.c.). Polskie prawo nie zawiera przepisu pozwalającego na uznanie umowy kredytu indeksowanego kursem średnim NBP za niezawartą lub zakazaną.

Skarżący podnoszą, że bez możliwości korekty kursu średniego NBP swoją marżą pozwany bank nie zawarłby umowy, a tym samym jest ona nieważna w całości na podstawie art. 58 § 3 k.c. Jednak przepis ten stosuje się do umów częściowo bezwzględnie nieważnych i nie stosuje się do umów, których niektóre postanowienia nie wiążą jedynie konsumenta, tzn. może on je zatwierdzić (zob. uchwała sądu I Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, pkt IV uzasadnienia).

Według skarżących konstrukcja § 17 umowy wyklucza wyodrębnienie marży z jego treści. Jednak o możliwości wyodrębnienia z tekstu umowy poszczególnych postanowień decyduje normatywna treść umowy, a nie jej redakcja. Poza zakresem sprawy pozostaje zagadnienie, czy licząc się z przyszłą oceną jakichś postanowień umowy za niedozwolone, strony mogą postanowić, że brak mocy wiążącej danego postanowienia umowy pociąga za sobą nieskuteczność określonych innych postanowień umowy, a nawet nieważność umowy w całości. Redakcja § 17 umowy nie wskazuje na zamiar stron, aby obowiązywał on w całości albo wcale. Teza skarżących uczyniłaby nieistotnym wprowadzenie kursu średniego NBP do umowy jako podstawy przeliczeń walutowych na potrzeby indeksacji. W świetle tez skargi kasacyjnej treść normatywna § 17 umowy byłaby równoważna indeksacji, która odwoływałaby się tylko do kursów ustalanych jednostronnie przez bank. Tymczasem § 17 umowy przewiduje indeksację kursem średnim NBP, jedynie korygowanym marżą banku.

Kredytobiorcy zasadnie podnoszą, że marża ustalana jednostronnie przez bank ma takie same skutki praktyczne jak jednostronne ustalanie kursu przez bank, co jednak zachodzi tylko w przypadku mocy wiążącej marży. Określenie kursu przeliczenia jako kursu średniego NBP skorygowanego o marżę umożliwia usunięcie samej marży. Interes konsumenta jest zabezpieczony przez możliwość zatwierdzenia nieuczciwego warunku, co gwarantuje konsumentowi, że na skutek

pominięcia nieuczciwego warunku przy wykonywaniu umowy nie znajdzie się w sytuacji gorszej niż w przypadku mocy wiążącej tego warunku. Ustanowienie w umowie kursu średniego NBP jako punktu wyjścia umożliwia wykonywanie umowy po usunięciu abuzywnego prawa banku do ustalania marży. Tym właśnie umowa stron różni się od umów, których dotyczy powołana wyżej uchwała składu całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Przedmiotem uchwały były umowy, w których po usunięciu postanowień abuzywnych w ogóle nie były określone kursy niezbędne do indeksacji, a SN uznał, że niedopuszczalne jest określenie źródła kursu na podstawie zwyczajów lub analogii z przepisami regulującymi inne sytuacje.

Sankcja nieważności umowy nie służy przywróceniu równowagi interesów stron, zakłóconej nieuczciwym postanowieniem uprawniającym bank do jednostronnego określania kursów. Sankcja nieważności umowy istnieje w interesie publicznym. Jest wyrazem stanowiska ustawodawcy, że określone umowy nie powinny być zawierane, a system prawny państwa nie będzie udzielał ochrony prawom ustanowionym w takiej umowie. Przy tym uznanie uchwałą z 25 kwietnia 2024 r. za nieważne umów indeksowanych pozbawionych przeliczników kursowych nastąpiło nie z powodu naruszenia interesów konsumenta, lecz z powodu obiektywnej niemożliwości stosowania indeksacji, a dopiero nieważność indeksacji w świetle uchwały powoduje nieważność umowy (uchwała jest oparta na założeniu, że umowy kredytu indeksowanego stanowią wyodrębniony rodzaj umowy kredytu). Przywróceniu równowagi interesów stron służą takie przepisy jak art. 357¹ lub 358¹ § 3 k.c.

W przypadku umowy stron, po usunięciu marży indeksacja może być stosowana z użyciem określonego w umowie kursu średniego NBP. Nie jest możliwe, aby usunięcie marży pogorszyło sytuację kredytobiorcy, ponieważ marża działała tylko na korzyść banku – zwiększała wyrażoną w CHF sumę wypłaconego kredytu i zmniejszała wyrażone w CHF spłacone raty. Ponadto, jak wyżej wskazano, konsument może porównać swoją sytuację w przypadku umowy z niedozwolonym postanowieniem oraz bez tego postanowienia i do konsumenta należy decyzja o ewentualnym zatwierdzeniu niedozwolonego postanowienia.

Samodzielna ocena tylko postanowień o marży, wprowadzających tzw. spread (widełki) do przeliczeń dokonywanych kursem średnim NBP, była podstawą wielu orzeczeń Sądu Najwyższego: wyroki z 1 czerwca 2022 r., II CSKP 364/22, z 30 października 2024 r., II CSKP 1939/22, z 22 lutego 2024 r., II CSKP 1468/22 i II CSKP 11/23, i z 20 czerwca 2023 r., II CSKP 1476/22, oraz postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z 20 czerwca 2024 r., I CSK 2997/23, z 6 listopada 2024 r., I CSK 3948/23, z 7 września 2023 r., I CSK 6562/22, z 27 września 2023 r., I CSK 16/23, z 25 września 2023 r., I CSK 862/23, i z 26 marca 2024 r., I CSK 6980/22. W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy uznał tylko samą marżę za niewiążącą na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., uznając umowy kredytu za ważne w pozostałej części.

III. Zasadny okazał się tylko zarzut zasądzenia zwrotu spłat kredytu w nienależnej części solidarnie na rzecz kredytobiorców, chociaż konsekwentnie żądali oni zwrotu łącznie na ich rzecz. Powodowi małżonkowie dochodzą wierzytelności wchodzącej w skład ich majątku wspólnego i do nich należy decyzja, czy wspólny dłużnik ma świadczyć do rąk któregośkolwiek z nich (czyli solidarnie), niepodzielnie do rąk obojga (czyli łącznie), czy też podzielić wierzytelność na części mające zostać pobrane przez każdego z małżonków. Na podstawie art. 36 § 2 k.r.o. każdy z małżonków mógł dochodzić spełnienia całego świadczenia do swoich rąk. Jednak drugi małżonek może sprzeciwić się zapłacie tylko do rąk współmałżonka, co wiąże dłużnika (art. 36¹ § 2 k.r.o.). Żądanie w pozwie lub w toku procesu zapłaty łącznie jest formą sprzeciwu wobec zapłaty wyłącznie do rąk drugiego z małżonków.

Zasadność zarzutu co do sposobu spełnienia zasądzanego świadczenia uzasadnia uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w części zmieniającej wyrok Sądu pierwszej instancji. Orzeczenie Sądu Okręgowego w części zasądzającej od banku solidarnie na rzecz kredytobiorców 40 892,30 zł z odsetkami zostało zaskarżone apelacjami obojgu stron: kredytobiorców ze względu na zasądzenie solidarnie zamiast łącznie oraz banku ze względu na kwestionowanie istnienia roszczenia. Sąd Apelacyjny uwzględnił częściowo apelację banku i zmienił wyrok Sądu Okręgowego przez obniżenie zasądzonej sumy do 4223,83 zł z odsetkami oraz oddalenie powództwa w pozostałym zakresie (tj. co do 36 668,47 zł z odsetkami). Taka redakcja wyroku Sądu drugiej instancji była nieprawidłowa. Skutkiem częściowego

uwzględnienia apelacji powinna być zmiana zaskarżonego orzeczenia tylko w części uznanej przez Sąd odwoławczy za niezasadną, czyli w części zasądzającej 36 668,47 zł z odsetkami.

Orzekając na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. o apelacjach obydwu stron od orzeczenia Sądu pierwszej instancji zasądzającego 40 892,30 zł z odsetkami, Sąd Najwyższy na skutek apelacji pozwanego zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo co do żądania zapłaty 36 668,47 zł z odsetkami, a na skutek apelacji powodów w ten sposób, że zasądził 4223,83 zł z odsetkami w sposób żądany przez powodów, tj. łącznie.

Ponieważ w pozostałej części skarga kasacyjna powodów nie ma uzasadnionych podstaw, została oddalona na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. pozwanemu przysługuje zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę w wysokości określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zasadność skargi tylko co do sposobu zasądzenia wierzytelności nie uzasadnia stosunkowego rozdzielenia kosztów (art. 100 zdanie 2 k.p.c.). Powodowie dochodzący wierzytelności wspólnej na podstawie art. 370 k.c. odpowiadają solidarnie za zwrot kosztów stronie przeciwnej, zgodnie z żądaniem pozwanego zawartym w odpowiedzi na skargę.

Agnieszka Góra-Błaszczkowska Krzysztof Wesołowski Dariusz Pawłyszcz

[SOP]

[r.g.]